

Arrest

nr. 90 637 van 29 oktober 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 20 juli 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 juni 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 10 september 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat Hilde VAN VRECKOM en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Georgisch staatsburger te zijn van Ossetische origine wonende te Tbilisi. U wordt beschouwd als Osseet ondanks het feit dat u officieel een Georgiër bent. Tijdens het gehoor verklaarde u problemen te kennen omwille van uw etnische origine, sinds 2008, en omwille van het feit dat u seropositief bent. Deze twee problemen zijn verbonden en versterken elkaar; als Osseet die daarenboven seropositief is wordt u gediscrimineerd door werkgevers (u moest een medisch attest indienen voor het verkrijgen van een baan als veiligheidsagent), de autoriteiten, familie -met uitzondering van uw moeder- en vrienden. U kreeg cynische opmerkingen van uw arts.

U vertrok vanuit Tbilisi met het vliegtuig op 10 december 2011 en reisde via Wit-Rusland in een vrachtwagen naar België. U kwam in België aan op 13 december 2011 en diende diezelfde dag een asielaanvraag in. U diende uw asielaanvraag in op naam van K.. Dat is de meisjesnaam van uw moeder. Aanvankelijk diende u geen asielaanvraag in onder uw echte naam omdat u zich zorgen maakte over de confidentialiteit van uw asielprocedure en omdat u in het verleden heel wat problemen hebt gekend omwille van uw achternaam. Op 7 februari 2012 deed u een aanvraag tot correctie van uw naam. U gaf de naam K..

Op het gehoor legde u de volgende documenten neer; uw rijbewijs, uw internationaal rijbewijs en uw identiteitskaart.

B. Motivering

U bent een persoon die leeft met HIV/AIDS. U verklaart te zijn vertrokken uit Georgië omwille van het gebrek aan aangepaste medische verzorging en omwille van de discriminatie en de stigmatisatie die u omwille van uw gezondheidstoestand onderging. Aldus uw verklaringen is dat de hoofdreden tot uw vertrek uit Georgië. U vertrok ook uit Georgië omwille van de discriminatie als gevolg van uw Ossetisch klinkende achternaam verbonden aan uw Ossetische origine (CGVS, p. 3, 5). Al deze vernoemde problemen zijn onderling met elkaar verbonden; u verklaarde dat uw Ossetische origine en het feit dat u leeft met HIV/AIDS onderling de discriminatie versterken (CGVS, p. 7, vragenlijst CGVS 07.02.2012, vraag 3.5). Uit uw verklaringen blijkt niet dat u geen gepaste medische verzorging kon krijgen omwille van uw Ossetische origine (CGVS, p. 4-5, vragenlijst CVGS 07.02.2012, vraag 3.5).

Na nader onderzoek van de door u aangehaalde elementen stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling noch de subsidiaire beschermingsstatus kan toekennen.

U verklaarde dat u werd gediscrimineerd omwille van uw Ossetische origine en Ossetisch klinkende achternaam. Welnu, er zijn geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat deze discriminatie zou moeten worden aanzien als "vervolging" in de zin van de Vluchtelingenconventie noch als "een reëel risico op het lijden van ernstige schade" zoals in de definitie van de subsidiaire bescherming. Sinds de oorlog van 2008 kreeg u, omwille van uw naam en origine, beledigende opmerkingen van personen die u tegenkwam. U werd echter nooit fysisch aangevallen (CGVS, p. 5). Deze attitude vanwege uw omgeving vormt geen bedreiging op uw vrijheid, leven of fysieke integriteit.

Daarnaast stelde u dat de discriminatie omtrent uw gezondheidstoestand en het gebrek aan een degelijke medische zorg voor personen met HIV/AIDS in Georgië voor u ook een reden vormden om Georgië te verlaten en naar België te komen (CGVS, p. 3, 5). Welnu, hierover dient vastgesteld te worden dat u onvoldoende feiten of elementen heeft aangehaald waaruit in hoofdte van u kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Zo stelde u dat u niet naar Georgië wenst terug te keren omdat u er werd gediscrimineerd omwille van uw gezondheidstoestand. Welnu, er zijn geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat deze discriminatie zou moeten worden aanzien als "vervolging" in de zin van de Vluchtelingenconventie noch als "een reëel risico op het lijden van ernstige schade" zoals in de definitie van de subsidiaire bescherming. U kreeg cynische opmerkingen van uw arts, u ondervond moeilijkheden bij het zoeken naar een baan en u werd verstoten en ontweken door kennissen, vrienden en familie (CGVS, p. 3, 5, 7). Welnu, deze problemen vormen geen bedreiging op uw vrijheid, leven of fysieke integriteit. Bovendien kan u op andere plaatsen in Georgië wonen waar u de anonimiteit over uw gezondheidstoestand kunt bewaren. Tevens blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, dat personen die leven met AIDS/HIV in Georgië toegang hebben tot degelijke en noodzakelijke medische zorgen.

Toen u werd gevraagd naar de reden tot uw vertrek uit Georgië antwoordde u in eerste instantie dat u was vertrokken omwille van het gebrek aan aangepaste medische zorg voor personen met HIV/AIDS. Op geen enkel ogenblik vermeldde u dat u omwille van uw Ossetisch origine geen toegang had tot aangepaste medische zorg (CGVS, p. 4-5; vragenlijst CGVS 07.02.2012, vraag 3.5). Bijgevolg, uit uw verklaringen, blijkt dus niet dat u omwille van de redenen bepaald in de Conventie van Genève de nodige medische hulp zou geweigerd worden of er geen toegang toe zou hebben. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat dit aangehaald medisch probleem geen verband houdt met de criteria

bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 -namelijk u kent geen problemen of u wordt geen bescherming ontnomen omwille van uw politieke of religieuze overtuiging, uw etnie, nationaliteit, of uw lidmaatschap van een sociale groep zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie- noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat u zich voor de beoordeling van uw ingeroepen medische problemen dient te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Wat betreft de documenten die u neerlegde op het gehoor; uw rijbewijs, uw internationaal rijbewijs en uw identiteitskaart bevatten enkel persoonsgegevens die hier niet ter discussie staan. Bijgevolg veranderen deze documenten bovenstaande appreciatie niet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en “van artikel 48/4 van de (Vreemdelingenwet) juncto artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 juncto artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950”.

2.2. De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

2.3. Verzoeker betwist de motivering van de bestreden beslissing niet, waar deze stelt dat de discriminatie waarvan hij gewag maakte omwille van zijn Ossetische origine en Ossetisch klinkende achternaam niet kan worden beschouwd als zijnde zwaarwichtig genoeg om te worden aanzien als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als een reëel risico op ernstige schade in de zin van de voorwaarden tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze blijft dan ook overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt. Eenzelfde vaststelling dringt zich op voor wat betreft het niet-betwiste motief dat de discriminatie omwille van zijn gezondheidstoestand –die zich vertaald zou hebben in cynische opmerkingen van zijn arts, het moeilijk vinden van een baan en verstoting door vrienden en familie- evenmin als vervolging of een reëel risico op ernstige schade kan worden beschouwd.

2.4. Voorts blijkt uit de verklaringen van verzoeker dat hij op geen enkel ogenblik verklaarde dat hij omwille van zijn Ossetische origine of om enige andere reden die zou kunnen worden gelieerd aan één van de criteria van de Conventie van Genève geen toegang zou hebben gehad tot de noodzakelijke medische zorgen. Hij stelde tijdens het gehoor dat hij in slechte conditie was, dat de medische verzorging niet was aangepast en dat hem was aangeraden naar België te gaan om verzorgd te worden. Dat verzoeker dan nu, in zijn verzoekschrift, voor de eerste keer verwijst naar het “ECRI Report on Georgia” van 15 juni 2010 om zijn stelling te ondersteunen dat de uitsluiting van levensnoodzakelijke verzorging aannemelijk is nu Ossetiërs sinds het conflict in 2008 door de overheidsinstellingen worden

beschouwd als vijanden, volstaat dan ook niet om de desbetreffende motivering in een ander daglicht te stellen. Met een verwijzing naar de algemene situatie en naar rapporten toont verzoeker immers niet aan dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond. Gelet op het feit dat uit verzoekers verklaringen niet blijkt dat hij omwille één van de criteria bepaald in de Conventie van Genève geen toegang zou krijgen tot de noodzakelijke medische zorgen, is een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin op deze gronden evenmin aangetoond en blijft ook deze motivering staan.

2.5. In de mate dat verzoeker stelt dat zijn toestand op termijn zonder behandeling levensbedreigend is en de schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 juncto artikel 3 van het EVRM aanvoert, moet worden gewezen op wat volgt :

Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van de Vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemmen de artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). Verzoeker verwijst dan wel naar artikel 48/4, § 2, c) van diezelfde wet, maar er valt niet in te zien hoe de in deze bepaling opgenomen situatie van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict kan worden betrokken op de systematische uitsluiting van een medische behandeling waarop verzoeker zich steunt als zijnde het vermeende feitelijke uitgangspunt van de aangevoerde schending.

Artikel 48/4, §1 van de Vreemdelingenwet stelt dat “de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, (...) die geen beroep kan doen op artikel 9ter (...)”.

De artikelen 9ter en 48/4 van de Vreemdelingenwet vormen samen de omzetting in het Belgische recht van het voornoemde artikel 15, hetgeen gebeurd is met de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. De wetgever heeft geoordeeld dat de personen die aan een ernstige ziekte lijden en die niet in hun land van herkomst of van verblijf kunnen worden verzorgd, moeten worden behoed voor het risico van schending van artikel 3 van het EVRM door voor hen een specifieke procedure in te voeren die verschilt van de in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bedoelde procedure tot subsidiaire bescherming, omdat de asielinstanties niet beschikken over de vereiste competenties om de medische situatie van een vreemdeling of de medische omkadering in het land van oorsprong of van verblijf in te schatten en omdat de procedure bij de asielinstanties niet geschikt is om in dringende medische gevallen toegepast te worden, vermits de tussenkomst van minstens twee instanties (de commissarisgeneraal voor de vluchtelingen en de staatlozen en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen) strijdig is met de nood om dadelijk een standpunt in te nemen. (Parl. St. Kamer, 2005-2006, DOC 51-2478/001, p. 10). Dat het telkens om subsidiaire bescherming gaat, blijkt uit het vervolg in de memorie van toelichting dat “(h)et ontwerp (...) dus een verschil in behandeling in(stelt) tussen de ernstig zieke vreemdelingen, die een machtiging tot verblijf in België moeten aanvragen, en de andere personen die de subsidiaire bescherming aanvragen, van wie de situatie in het kader van de asielprocedure wordt onderzocht”. Ook verder wordt nog eens gesteld dat het voorzien van een afzonderlijke procedure “in verhouding met het nagestreefde doel (is) omdat het geen afbreuk doet aan de mogelijkheid voor de bedoelde vreemdelingen om het statuut van subsidiaire bescherming in te roepen en te genieten, maar enkel een parallelle procedure, naast de asielprocedure, organiseert”. (ibid., p. 11). Al gaat het om een afzonderlijke procedure, het gaat telkens om de toekenning van de subsidiaire bescherming, zoals ook door het Grondwettelijk Hof werd bevestigd. (Grondw. Hof, nr. 193/2009, 26 november 2009 en nr. 95/2008, 26 juni 2008).

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat, zoals dat ook al in de bestreden beslissing werd gesteld, verzoeker voor de beoordeling van de door hem ingeroepen medische problemen de geëigende procedure dient te volgen, met name deze van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet (RvS 27 maart 2012, nr. 218.657).

2.6. De Raad oordeelt dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de

Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekster noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. A. DENYS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DENYS

A. WIJNANTS